

Nederland en het Bambi-syndroom

Iedereen ouder dan 14 jaar zou moeten begrijpen en accepteren dat herten voor biodiversiteit gedood moeten worden

U heeft beslist wel eens van de Oostvaarderplassen gehoord. Misschien heeft u zelfs de film De Nieuwe Wildernis gezien. U weet dat daar duizenden zg. grote grazers – voornamelijk edelherten – leven. Mogelijk heeft u ook van de Amsterdamse Waterleiding Duinen gehoord en weet u dat daar duizenden damherten leven – nakomelingen van een aantal illegaal uitgezette dieren. Genoemde gebieden zijn weliswaar groot, maar toch beperkt in ruimte, omdat er een hek omheen staat.

Mogelijk weet u niets van de natuur of van dieren, maar als u even doordenkt begrijpt u dat zo'n groep dieren zich voortplant tot er ergens een grens gesteld wordt. Bij gebrek aan geboortebeperving is die beperking de dood – hetzij door jagers (dieren of mensen), hetzij door ziekte of door honger. Aangezien de jacht jarenlang door de verantwoordelijken is tegengehouden blijft op dit moment de hongerdood over – en die heeft al op grote schaal plaats gevonden.

U begrijpt ook, dat een gebied door hongerende dieren volledig kaal gevreten kan worden, waardoor er geen kansen meer overblijven voor gevoelige planten en de daarmee samenhangende fauna – de biodiversiteit dus.

Op dit moment begint de politiek zich te realiseren, dat er iets gedaan moet worden. Sterker nog, de Amsterdamse Gemeenteraad heeft eindelijk, na jaren de oogkleppen stijf dichtgehouden te hebben, toch besloten dat het aantal damherten teruggebracht moet worden tot een verantwoorde stand en dat die stand in de toekomst gehandhaafd moet worden. Dit zou in een periode van 5 jaar verwezenlijkt moeten worden.

Wat betekent dit?

Dit betekent, dat er dik 3000 herten afgevoerd (gedood) moeten worden. Maar voor men zover is zijn er alleen al dit jaar weer 1300 kalveren geboren. Dit surplus moet ook verdwijnen. Dus uitgesmeerd over 5 jaren wordt het aantal ver boven de 5000. Gedeeltelijk wordt de aanwas gecompenseerd door natuurlijke sterfte, maar natuurlijke sterfte betekent creperen van de herten. Voor u gaat denken, dat de jagers wel blij zullen zijn met het besluit: dit heeft niets met jagen te maken. Dit is ordinair ruimen, zij het dat het vlees niet vernietigd hoeft te worden zoals in het geval van dierziekten. Weinigen zullen dit leuk vinden.

En het is begrijpelijk, dat velen er moeite mee hebben dat zoveel prachtige dieren afgemaakt gaan worden. (Nee, ik begin niet over die miljoenen varkens, die hier jaarlijks geslacht worden). En dat kinderen, die nog in de Bambi-fase verkeren, daar héél boos over worden, is ook begrijpelijk. Maar iedereen ouder dan 14 jaar zou bovenstaande toch moeten willen begrijpen en de werkelijkheid moeten accepteren – met of zonder afgrijzen.

Maar nee, nu het eindelijk zover is, gaan hele groepen mensen ouder dan 14 jaar, vreselijk tekeer en werpen zich op als beschermers van die dieren met de grote Bambi-ogen. Om de uitvoering te frustreren maken ze gebruik van alle procedurele mogelijkheden die onze rechtsstaat biedt. Maar in feite kiezen ze zo voor uithongeren en uitputting van het gebied en maken het probleem zo alleen maar groter. Want de kalfjes wachten niet met geboren worden.

Mocht het er dan ooit van komen, dat in de beide gebieden de stand zover is teruggebracht, dat de biotopen zich kunnen herstellen, dan moet die stand gehandhaafd worden – inderdaad – door middel van de jacht. En of die jagers nu boswachters zijn, zogenaamde hobbyjagers, of – zoals sommige dromers willen – wolven, lynxen en beren, is in dit verband niet relevant.

[Paul Bouwmeester](#)

Auteur Jachtargumenten.nl

Is zelf geen jager, maar van jongs af aan betrokken bij de natuur en wild. Het laatste ook culinair. Heeft de website Jachtargumenten.nl opgericht als reactie op de publieke ressentimenten tegen de jacht.